

NÉMETH ZOLTÁN

Azon az úton

Azon az úton, amelyen fölfelé mentünk,
Azon az úton lefelé kellett volna menni,
Arról az útról le kellett volna térni
A mező felé, ahogy akartad is,
Emlékszel?

Abban a toronyban, amelyben fölfelé indultunk,
Abban a toronyban volt az a szédülés,
Abba el kellett volna indulnunk,
Abba bele kellett volna vetnünk magunkat,
Mi viszont kiértünk a kilátóra,
És gyönyörködtünk a szerencsénkben.

Te miért voltál más abban a testben,
Amelyet az én szemem vetített rád és
Én miért voltam más abban a testben,
Amely belőled rám vetült?

Késsel mentünk a húsnak, éveken át,
Megteremtettünk egy férfit a nőnek,
Kivéstük a húsból, elneveztük ének,
Megformáltunk egy nőt a férfinak,
Kivájtuk a húsból, és elneveztük
Ugyanannak az ének.

Elfelejtettük azt a férfit,
Elfelejtettük azt a nőt,
Elhagyott bennünket az a férfi és nő,
Mert nem a mező felé,
Nem a szédülés mélyére indultunk,
Mert ami maradt,
Azt kezdtük ének nevezni,
Azt a semmit, tudod.

Nem volt

Hallod, ahogy minden egyfolytában,
Szakadatlan haldoklik körülöttünk?
A szoba sarkába állított kétajtós szekrény
Éppúgy, mint az orchidea a vázában,
Amelyet másodszorra sem fogadtál el.
Azon a fényképen még nem repült fel
Egyetlen galamb sem a térről,
Ma a rothadó hús és szárny szemétkupac
Egy külvárosi szeméttelen.
A beton néma haldoklása talán félelmetesebb,
Mint a patkány percekig tartó sikolya,
Amikor a csapdából kirántva sóval
Hintik be még lüktető, kiszúrt szemét.
Viszont nemrég két Nobel-díjas kémikus
Bizonyította be a National Science hasábjain,
Hogy amikor két ember között elkopik a szerelem,
Akkor egyetlen sejt sem pusztul el,
Egyetlen atom sem. Hiszen nincs is,
Sosem volt, tudod, kegyelem.

Mindig azt hiszem

Mindig azt hiszem, amit épp elhitetek magammal.
Az idióta, aki körbetekeri nyálával a világot, hogy megízlelje.
De te megszéldíttétél, kidobtál a senkiföldjére,
viszont az izemet elvitted a nyelved hegyén.
Mégfésültem minden lombelevelű fát pár versztányi körben,
mintha tükör előtt csinálnám.
A nyolcadik emelet mindig különleges vonzóerőt gyakorol:
még fel sem érek, máris zuhanok.
Csupán azokat az embereket tettem boldoggá, akik híremet sem hallották.